

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Diaboli, primi mendaciorum architecti & parentis, in assilienda & turbanda Christi Ecclesia consuetudo & versutia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

monachorum de Ecclesiâ, ut illi de scholâ Cathedra inter se contendendum pugnam videamus; & quomodo spiritus discordiæ tertium quoque è suo claustrò extraxerit, ostendamus.

QUOMODO DIABOLUS Ecclesiam vexaturus, Conventus Fratrum spirituales & Oratoria obeat, atque etiam incat; quibusque artibus ad seducendos homines utatur.

CAPUT VII.

ARGUMENTUM.

- I. *Diaboli. primi mendaciorum architecti & parentis, in assilienda & turbanda Christi ecclesia consuetudo & versutia.*
- II. *Quomodo idem animas hominum à divina abstrahat devotione.*
- III. *Solus Dei amor omnem ad diversandum nobis datum locum iucundum reddidit.*
- IV. *E Monachorum claustris & jam olim, & nostro etiam tempore complures heretici prodierunt.*
- V. *Insidia & machinationes quibus diabolus in supplantandis animabus utitur.*
- VI. *Contra Angelorum Sanctorum studium in iis servan- is.*
- VII. *Lutherus à vita Monastica desilit.*

I. Ille, ille, inquam, qui vix creato è Nihili visceribus hoc Universo, nefarium in ipso cœlo bellum Deo inferre ausus est (qui quæ postea hic in terra jam ultra pluries mille & sexcentos annos bellum contra hominem à se per serpentem in terrestri Paradiso victum (a) non minus strenuè quam continuo gessit) non tam vi quam versutia (b) omnibus in rebus utitur, ut qua omnes hujus Mundi homines vincit: quumque Creatori nocere nihil possit, in Creaturam ipsam suam effundere studet, non aliter quam latrunculi, qui hostium acie præterita, sarcinas non tam victoriæ quam prædæ spe invadunt. Solet idem ut S. Hieronymus quodam loco notat, bellum homini illaturus, non aperto Marte pugnare, sed insidias locis opportunis collocare, aut excubitores corrumpere. Idem tamquam explorator astutissimus, alieno assumpto habitu, adversariorum suorum qui Deo serviunt, quorumque curæ & custodiæ Dei domus commissa est, fossas, valla & propugnacula transgredit, ibique curioso oculo omnia notat,

illud imprimis, quomodo vigiliæ habeantur, id est, qualis vita ab Ecclesiâ Prælati ducatur. Novit enim Religiosorum Deo; dicatorum hominum domicilia Christianæ Republicæ esse propugnacula, secessum pietatis, fugam vitiorum, & latebras innocentiae tutas. Ibi inclusi vivunt, qui ut in spiritus libertate dignius ac melius Deo servire, & tentationes quibus homines in hoc Mundo vexari solent, effugere possint, carnem domant & castigant: eoque tam vita quam nomine Religiosorum, ab iis qui in Mundo vivunt, discernuntur. (c) Hic ille omnes angulos, omnes recessus & latebras excutit, an forte animam aliquam ægram ejusque vitæ ædentem invenire, ac sanifici aliquem possit (d) quem carceris, flagellorum, cilicii, jejuniæ periculis carotitillet, cui sanguis bulliat, quemque venter ad heluacionem vocet: qui denique tamquam Psyllus aliquis, veneno suo aërem & terram poltea inficiat. Vbi jam quasi ex venæ tactu animadvertit illum renium febris teneri, alium aliquo alio male affecti animi morbo vexari, ut qui luxuriam præferat continentiae, crapulam jejuniis, libertatem obediendi, humilitati gloriam, opes paupertati: Deus bonæ quæta solertia magnus ille Venator plagas suas explicat, Vulcania retia tendit: immo ut prædæ tanto certius assequatur, nassis suis aquam, plagis terram, & retibus aërem undique impedit. Diabolus superbissimus spiritus, (ait Religiosus quidam (e) ejus tentationibus sæpè vexatus) eodem modo quo domino suo servire sibi vult. nec hoc contentus, etiam quos potest servitio ejus subtrahit, ut quasi de ipso Deo triumphet. Tunc enim plenam sibi adeptus victoriam videtur. Mavult ille sibi serviri à Christiano quam à Judæo, à Catholico quam ab heretico, à Religioso quam à sæculari. (f) His (Religiosis scilicet) multo lautius stipendium solvere paratus est, propterea quod Deo sacrati fuerunt. Eiusmodi vasa si fortè profanaverit, summam Deo contumeliam fecisse se putat; non aliter quam si quis, ut de hoste acerbius se vindicet, lectum ejus nuptialem polluat. Et quamvis ipse Monasteriorum, hic in montium & rupium cacuminibus, ibi in profunda & obscura valle, alibi inter saltus avios, alibi in vastis solitudinibus sitorum, positus à proposito cum deterrere quodammodo debere videatur; videmus tamen nec claustris, nec

habi-

a Gen. 3. b 1. Cor. 11. 2. &c. c Vide Platum de bono Status Religiosi. d 1. Petri. 5. c Albanpin. in Flagel. Elab. 40. 8. &c. Habacuc. 1. 16.

habitus duritie, nec lectorum asperitate vultus & morum, assultus ejus vitari aut impediri posse. Nullus est locus tam munitus, quem non invadat, nullus tam altus murus, quem non transcendat, nullum tam profundum flumen, quod non traiciat; nullæ tam sollicitæ excubiæ, quas non in soporem det; nullum claustrum, quod non perfringat; nullus tam vigilans canis, quem non incantet; nulla tam valida porta, quam non aperiar, non quidem arietis aut tormentorum ictibus; sed astutia & mille eiusmodi artibus. Hi sunt illi arietes, hæc tormenta & machinæ, quorum vim & impetum sæpenumero sensisse se bonus ille Monachus mihi dixit.

II. Omnem diaboli laborem S. Chrysoctomus in eo versari inquit, vt ingressum reperiat: id si consequutus sit, iam rem quasi pro confecta habet, numquam ille vacuis abscedit manibus, vt qui ad verendos homines semper vigilat, quos inobedienciæ suæ socios sibi esse cupit, vt Deo contumeliam faciat. Nam sicut Deus est auctor Naturæ, ita Sathanas eiusdem est destructor. Ille est vitæ fons, hic mortis principium: ille Veritas est, hic mendacium: ille origo & pater luminis, hic tenebrarum: ille auctor gratiæ, hic peccati. Diabolus serpentis pellem induit vt hominem sub iugum suum mitteret; Deus vero hominis naturam assumpsit, vt ex infernalis serpentis eum potestate liberaret. Ille v. facilius & felicius pugnet, omnibus armis stat instructus, plurimos ac diuersos quasi harpagones manibus tenens, quibus homines ad se attrahat ille vigilat quâdo homines dormiunt; laborat quando illi quiescunt. Adest ille mane (vt idem inquit hoc ipsum expertus Monachus) vt sacrum totius diei pensum uobis interuertat; meridie, vt discontinuet; vespere, vt corumpat. Non illi noctu laterna aut face opus est, vt nos inueniat; est enim ei nox pro die, & tenebræ pro luce. Omnes nostras ille obseruat actiones. Edentes ad intemperantiam; ieiunantes ad arrogantiam irritat. Arma ille ad defensionem nostri apprehensa in ferulas, quibus nos percutiat, remedia in venenum, libertatem in carcerem, vertit. Et sicut in S. Scriptura pluribus ille nominibus insignitur (dicitur enim Tentator, Calumniator seu Diabolus, quod proprium ipsi nomen est, Serpens, Leo, Aduersarius, Sathan, Princeps Mundi & tenebrarum, qui gloriosissimus ipsius est titulus) ita idem diuersa quoq; retia & decipulas habet, tam locis & temporibus quam personis accommoda-

ta Et quemadmodum piscatores non diuersa tantum instrumenta, sed diuersas etiam escas habent, quas, pro ut vnumquodque piscium genus ijs capi norunt, eis obijciunt; ita magnus hic piscator varijs quoque ad inescandos homines vtitur irritamentis, nempe varijs Mundi illecebris carnisque voluptatibus, & delicijs, opibus, ac præcipue dulci illa & tantopere amata hominibus libertate seu licentia, qua tot infelices animæ perduntur. Et quemadmodum mare quantumuis vastum ac profundum nihil sordidum aut morticinum patitur, sed è ventre suo quæcumque talia in litus eijcit; sic, Ecclesia quamprimum animam aliquam intra sua viscera veneno infectam incurabilem esse sentit, eam à se segregat, & ei, qui illam iam possidet, tradit.

III. Locus non potest quietem animo afferre. Solus Dei amor quemuis commorandi locum si gratum facit; tum scilicet, quando ab ætatis priuatis affectibus, semetipsum quis abnegauerit, crucemque suam in collum sustulerit. Nam velut oculus (vt S. Basilij vtar similitudine) qui in continuo est motu, & modo huc modo illuc, iam sursum iam deorsum respicit, nihil recte peruidere potest, sed ad exactè videndum necesse est vt vao obtutu defigatur: ita hominis ingenium mille curis & sollicitudinibus distractum, veritatis cogitationem assequi non potest, nisi omnibus desiderijs & cogitationibus leuetur & euacuetur, quæ à cœlestium rerum contemplatione auocant, & (vt cum Poëta loquar) *diuina particulam auræ* humi affligunt. Sic etiam impossibile est vt anima Dei amori immersa naufragium faciat. Neque enim Deus vnumquam hominem deserit, vt Cyprianus testatur, nisi prius homo Deum deseruerit. Talis vero Dei ac Domini desertor continuo etiam in solitudine, vbi Deus plerumque frequens est, commorandi desiderium amittit. Pulcherrimos Ecclesiæ flores, ait S. Hieronymus ad Marcel. in solitudinibus succreuisse. Sed vt rosa ad solis radios sese expandit, vespere vero marcescit, ac tanto magis pulchritudinem suam perdit, quanto magis sol claritatem suam retrahit: eodem modo qui etiam minima ex parte ad Mundi tenebras & noctem redit, statim frigescere animam, & ad spiritualia exercitia segiorem se fieri sentit. Et quemadmodum ignis exstinguitur necesse est, cui materia fuerit subtracta: ita amor Dei statim expectoratur quamprimum terrestrium rerum cura animum tetigerit, & quasi è

domi-